

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Mariusza Semeniuka i Jolanty Świerczewskiej- Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniach 13 stycznia, 5 marca, 11 czerwca, 1 września i 29 września 2015 roku sprawy **T. W.** syna **M. i D.** z domu **D.** urodzonego (...) w **S.**

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 października 2014 roku w miejscowości **B.**, gm. **Ł.**, województwa (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfel z zawartością w postaci: pieniędzy polskich w kwocie 3000 zł, dowodu osobistego na nazwisko **M. S. (1)**, dwóch kart bankomatowych mBanku na nazwisko **M. S. (1)** o łącznej wartości strat 3000 zł na szkodę **M. S. (1)**

to jest o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego **T. W.** uznaje winnym tego, że w dniu 11 października 2014 roku w **B.**, gminy i powiatu **Ł.**, województwa (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością w postaci: pieniędzy polskich w kwocie 710 (siedmuset dziesięciu) złotych, dowodu osobistego na nazwisko **M. S. (1)**, dwóch kart bankomatowych mBanku na nazwisko **M. S. (1)** na szkodę **M. S. (1)**, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 i 5 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37a k.k. w związku

z art. 33 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. W.** środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego **M. S. (1)** kwoty 710 (siedmuset dziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **T. W.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 440 (czterystu czterdziestu) złotych, w tym 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzącego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się

podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonym w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes

sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 833/14

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. zatrudniany był przez M. S. (1) do pomocy w prowadzonej przezeń działalności gospodarczej, polegającej na skupowaniu złomu oraz elektrozłomu. W dniu 11 października 2014 roku wykonywał także prace na terenie posesji nr (...) w B., gdzie owa działalność jest prowadzona. W tym czasie zajmował się załadunkiem złomu, brykietu i innych surowców, przestawiał też – na polecenie M. S. (1) – samochód V. (...) w inne miejsce i czyniąc to zabrał zeń portfel z pieniędzmi w kwocie 710 złotych oraz dokumentami w postaci dowodu osobistego na nazwisko M. S. (1), dwóch kart bankomatowych mBanku na nazwisko M. S. (1) należący do wymienionego. Fakt ten został ujawniony przez pokrzywdzonego j około godziny 15-ej, już po zakończeniu pracy przez T. W.. Stwierdziwszy, po sprawdzeniu zapisu monitoringu z terenu posesji, że to jego pracownik dokonał kradzieży M. S. (1) zadzwonił doń i poinformował go o zdarzeniu oraz swych ustaleniach. T. W. zaprzeczył, by to on dokonał kradzieży, zaś przeprowadzone w dniu 12 października 2014 roku przeszukanie użytkowanych przezeń pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych nie doprowadziło do ujawnienia przedmiotów z niej pochodzących. W dniu 15 października 2014 roku T. W. podrzucił portfel z całą jego zawartością, tj., z pieniędzmi, kartami bankomatowymi i dokumentami, na posesję M. S. (1), w okolicy składowiska starych telewizorów i poinformował o tym fakcie telefonicznie pokrzywdzonego. M. S. (1)współ z innym pracownikiem – J. K. (1), sprawdził to miejsce i znalazł tam skradziony mu 2 dni wcześniej portfel, po czym nie sprawdzając, co znajduje się w portfelu i pozostawiając go w tym samym miejscu, powiadomił o tym Policję. Mimo to nie zostały wykonane żadne czynności procesowe bezpośrednio po powiadomieniu, a w kilka dni później i wtedy nie znaleziono już skradzionego portfela, który to został ponownie podrzucony po jakimś czasie do składu z drzewem i tam znaleziony przez teściową pokrzywdzonego K. P. (1).

/ **dowód** : zeznania świadka M. S. (1) – k. 65v-67,86-86v, 87; zeznania M. S. – k.89v; zeznania świadka A. P. – k. 90; zeznania świadka K. P. – k. 90-90v; zeznania świadka Z. K. – k. 86v-87, zeznania świadka J. K. – k. 85v-86, 87 wyjaśnienia oskarżonego – k. 65-65v/

W dniu 17 października 2014 roku T. W. spotkał się w B. z M. S. (1) i napisał pod dyktando pokrzywdzonego oświadczenie, w którym przyznał się do kradzieży portfela wraz dokumentami w postaci prawa jazdy, dowodu osobistego, kart bankomatowych oraz pieniędzy w kwocie 710 złotych

/ **dowód** : oświadczenie – k. 17; wyjaśnienia oskarżonego – k.; zeznania świadka M. S. (1) – k. ; zeznania M. S. – k. 89v/

Oskarżony ma 26 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych, aktualnie bezrobotnym utrzymującym się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości 1500 złotych miesięcznie. Jest on kawalerem, bezdzietnym, nie posiadającym nikogo na swoim utrzymaniu, nie posiada żadnego majątku większej wartości. Nie był karany sądownie.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze oskarżonego – k.22; dane o stanie majątkowym – k.19; dane o karalności – k. 34-35, 36-37, 47, 71/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia kradzieży portfela należącego do M. S. (1), zaprzeczył jednakże, by zabrał wskazaną w zarzucie kwotę pieniędzy, przyznając się jedynie do kwoty 700 złotych. Składając wyjaśnienia na okoliczność postawionego mu zarzutu podał, że wspomniany portfel wraz z dokumentami i pieniędzmi zabrał, kiedy pomagając pokrzywdzonemu w prowadzonej przezeń działalności, przestawiał samochód poza ogrodzenie posesji i po 2 dniach podrzucił go na posesję M. S. (1) w stanie niezmiennym, to jest nie zabrawszy zeń ani pieniędzy, ani dokumentów i o fakcie tym poinformował pokrzywdzonego telefonicznie.

Wyjaśnienia te nie są szczególnie obszerne, w zasadzie jednak w pełni opisują zachowanie oskarżonego zarówno to związane z popełnieniem zarzucanego i przypisanego mu przestępstwa, jak i czas bezpośrednio po jego popełnieniu. Nie pozostają one w sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, znajdując potwierdzenie w szczególnym dowodzie z dokumentu, jakim jest spisane pod dyktando samego pokrzywdzonego przez oskarżonego oświadczenie (k.17), w którym przyznaje się on do kradzieży portfela m.in. z pieniędzmi w kwocie 710 złotych. Sam pokrzywdzony w zeznaniach swych przyznał, że został poinformowany przez T. W. telefonicznie

o podrzuceniu portfela i odnalazł go we wskazanym w miejscu ze swym innym pracownikiem - J. K. (1), jednakże pozostawił go tam. O fakcie tym powiadomił Policję, rozmawiając z prowadzącym dochodzenie w przedmiotowej sprawie Z. K. (2), jednakże ten pojawił się na posesji pokrzywdzonego dopiero po 2-3 dniach i portfela w tym miejscu już nie było. Okoliczności te świadczą w ocenie Sądu o wiarygodności całości wyjaśnień oskarżonego, tym bardziej, że znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w charakterze świadków członków rodziny pokrzywdzonego M. S. (3), K. i A. P. (2), a także w zeznaniach Z. K. (2) i J. K. (1).

Opisane powyżej dowody pochodzące od osobowych źródeł, będąc w pełni wiarygodne poprzez swą wzajemną spójność i brak sprzeczności stały się w głównej mierze podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnia ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przepisy te stosuje się odpowiednio, zgodnie z treścią § 5 tego przepisu, do kradzieży (...) karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

Występek ten ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy.

Przestępstwo to może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Przedmiotem tego przestępstwa jest rzecz ruchoma lub rzeczy ruchome, których wartość przekracza 1/4 wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia, czyli na dzień orzekania kwotę 437,50 złotych, która to kwota wynika z treści art. 119 § 1 k.w., określającego, iż zabór w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości nie przekraczającej tej kwoty stanowi wykroczenie. Przedmiot przestępstwa z § 5 jest wyraźnie wskazany w treści tego przepisu i jest nim m.in. karta uprawniająca do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

Kradzież popełniona może być jedynie działaniem w formie zaboru. Zabór polega na wyjęciu rzeczy ruchomej spod władztwa osoby uprawnionej, bez jej wiedzy i zgody.

Występek ten jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Natomiast przepis art. 275 § 1 k.k. penalizuje m.in. kradzież dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby. Występek ten zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 11 października 2014 roku w B., gminy i powiatu Ł., województwa (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością w postaci: pieniędzy polskich w kwocie 710 (siedmiuset dziesięciu) złotych, dowodu osobistego na nazwisko M. S. (1), dwóch kart bankomatowych mBanku na nazwisko M. S. (1) na szkodę M. S. (1).

Jedyną okolicznością sporną, jednakże niemożliwą mimo podjętych przez Sąd prób, do jednoznacznego ustalenia, okazała się kwestia kwoty pieniędzy, jaka została skradziona wraz z portfelem. Sam pokrzywdzony w swych relacjach podawał praktycznie za każdym razem różne kwoty, nie potrafiąc w sposób przekonujący wyjaśnić owych rozbieżności. Dlatego też Sąd mając na uwadze treść spisanego w dniu 17 października 2014 roku oświadczenia, pisanego pod dyktando pokrzywdzonego, a także bezsporny fakt dokonania powtórnej kradzieży portfela bez uprzedniego sprawdzenia jego zawartości po podrzuceniu go przez T. W., kierując się dyrektywą zawartą w art. 5 § 2 k.p.k., nakazującą rozstrzygać wszelkie nieusuwalne wątpliwości na korzyść oskarżonego, przyjął, że skradzione zostały pieniądze w kwocie 710 złotych.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd na podstawie art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37a k.k. wymierzył T. W. za popełnione przestępstwo karę grzywny w ilości 70 stawek dziennych grzywny, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej jako równoważną kwocie 20 złotych. Nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 710 złotych

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że kradzież zarówno pieniędzy, jak i dokumentów jest przestępstwem. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył prawo własności. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się przez oskarżonego do winy i nieunikanie odpowiedzialności oraz jego dotychczasową niekaralność.

W ocenie Sądu orzeczona kara spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego, a przede wszystkim zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 440 złotych, w tym 140 złotych opłaty sądowej.

Nie orzeczono o zaliczeniu okresu zatrzymania oskarżonego w sprawie na poczet kary, jednakże w tej kwestii wyznaczone zostało już posiedzenie w trybie art. 420 § 1 k.p.k.